

holde Lægehjælp til fattige syge, blev det ved ministeriel Skrivelse af 30te August 1858 paalagt Distriktslægen som Pligt at yde fattige i sit Distrikt Lægehjælp, naar han opfordredes dertil. Nu har Forholdet udviklet sig derhen, at de fleste Kommuner foretrække at tage privat Læge i Stedet for at bruge Distriktslægen. Foruden Fattigpraksis er der i Aarenes Løb paalagt Distriktslægerne nogle andre Hvery, f. Eks. Lægehjælp til Folk, der faa Alderdomsunderstøttelse, Behandling af Epidemier, som ere under offentlig Behandling osv., osv., men vi maa indrømme, at hvis Distriktslægerne virkelig i de store Distrikter skulde tage sig af alt dette, vilde det blive alt for lidt, de fik i Løn. En Distriktslæge har kun 800 Kr.; han har ganske vist Alderstillæg, men alligevel bliver det ikke noget stort, saa Distriktslægen maa selvfølgelig have en hel Del privat Praksis, ellers vilde det være umuligt for ham at leve. Ganske vist faar han ogsaa en lille Pension, naar han gaar af, men det forslaar alt sammen ikke meget i Forhold til hans andre Indtægter, i alt Fald efter som det har været hidtil — det ser ganske vist ud, som om der nu paa Lægevæsenets Omraade skal foregaa en hel Forandring, thi der bliver nu saa mange Læger, og Konkurrencen bliver saa stærk, at de Indtægter, de have haft, ikke kunne vedblive at være saa store. Udvalget mener derfor, at et overordnet Sundhedsraad som øverste medicinale Myndighed og et passende Antal Fysici vil være heldigere end den nuværende Distriktslægeinstitution. Forholdet er nu det efter Anmærkningerne til Finansloven — jeg beder undskyld, om der skulde være nogen Fejl i Tallene, jeg tænker nok, de nogenlunde skulle holde Stik — at Fysici have en Lønning af 16,200 Kr., et Alderstillæg af 9,300 Kr., og Distriktslægerne faa en Lønning af 77,550 Kr., et Alderstillæg af 19,200 Kr. samt et Lønningstillæg af 1,704 Kr. Det bliver i alt 123,954 Kr. Det vil sige, at ca. 125,000 Kr. gives der for Tiden ud til Fysici og Distriktslæger. Nu har det finansielle altid spillet en stor Rolle for dette Ting og bør altid spille en stor Rolle for dette Ting, naar der er Tale om at gennemføre en ny Ordning her. Vi have været bange for at faa en alt for stor Udgift. Udvalget har ment — vi ere jo Dilettanter i det Kapitel alle sammen med Undtagelse af det ærede Medlem, som selv er Læge, saa vi ere vanskelig stillede, naar vi skulle til i Enkeltheder at klare vort Standpunkt — men vi have ment, at naar den ærede Minister vilde tage de An-

tydninger op, der ere givne i Betænkningen angaaende, hvilken Ordning vi kunde ønske i Befolkningens og i det hele taget i Hygieinens Interesse, da ville vi kunne gennemføre en saadan Forandring for noget nær den Sum, som vi nu give ud til Distriktslæger og Fysici til Lønninger, Lønningstillæg, Alderstillæg og Pension — for ikke at tale om det private Honorar, som Distriktslægerne have, for de faa mere for de officielle Forretninger end det, der opføres. Kunde vi komme ind paa en heldigere Ordning, som vi jo dog maa ind paa om kortere eller længere Tid, vilde vi med Glæde gaa med dertil. Men da vi have ment, at den ærede Justitsminister med de Embedsmænd, der staa til hans Raadighed, ganske anderledes vil være i Stand til at udarbejde et Lovforslag end vi i Udvalget, er Udvalget enig om at opfordre det høje Ting til at vedtage dette Forslag til Dagsordenen: Idet Folketinget opfordrer Justitsministeren til at fremsætte Lovforslag om Lægevæsenet i den af Udvalgets Flertal antydede Retning, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Det er altsaa i Korthed Udvalgets Flertals Stilling og til en vis Grad Udvalgets Stilling. Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for denne Dagsorden.

Høegh-Guldberg: Som det Mindretal, som den ærede Ordfører omtalte i sine Bemærkninger, skal jeg beklage, at dette Lovforslag nu for femte Gang har foreligget Rigsdagen og det høje Ting, uden at der er kommet noget ud af det. Det forekommer mig, at den Form, hvori Lovforslaget foreligger, kunde have dannet et godt Grundlag for en Realitetsbehandling, og i hvert Tilfælde beklager jeg, at de vigtige Forhold, det omhandler, ved Flertallets Dagsordenen komme til at vente en vis længere Tid paa deres Løsning. Jeg er enig i, at Sundhedskollegiet kan trænge til en Afløsning, at de Sager, det varetager, ere voksede til et saadant Omfang — fra 1889 til Dato fra 700 til 1,100 — at det ogsaa af den Grund ikke længere kan siges at være forsvarligt at lade disse store, vigtige Interesser sortere under et Kollegium, der i alt væsentligt virker ved ulønnede Kræfter. Jeg tror ogsaa, at det af den Grund havde været absolut rigtigt først at søge at tilvejebringe et overordnet Sundhedsraad som alle de andre Reformers paa Lægevæsenets Omraade, og Behandlingen af den Reform vedrørende